

מסורת הש"ס

(א) ע"י פרש"י ברכות מז.
 ד"ה חילן, (ב) (תוספתא)
 פ"ב, (ג) ח"ל חס, (ד)
 לעיל חת, (ה) ג"ו שם,
 (ו) ח"ל דנאמן להר"ה.

הגהות הב"ח

(א) גם' אתר שמואל וכו'
הראשונים שאין פוסקין
מה טעם לפי שאין אדם:

מוסף רש"י

מורה לי אבא. שטאל
היה קורא לרב אצל
הספרים וברבות הימים,
חמותו, ומפרסין, לטע
וינסת, אבל לא בני
ובנותיו. שטאל חייב
במחשבותיו כחיי
העולם. חכמים
של אלהת רובל שהנסה
המקטשות לה (שטאל)
מ"ד חכמים. כל היכין
לאחר, כל שכן צדקה.
שטאל עלט לפנות צדקה
מחכמים, והמחשבות קיימי
(שטאל)

פוסקין מוונות. כ"ד יורדין לנכסי מי שהלך למדינת הים ופוסקין מוונות לאסרו: בשעתו בו שנת כ"ט פליגי. דפוסקין דלמאי ינוחו? לה אי לזררי ספרה לנבזת כמנחתה ותשבע שלם עיכבה מנחלה בלום יכיל לשמא אמר לה לא מעשה דידך כמנומתיך וקבלה עליה משמת אינה משועבדת לו לתעשה דיה. וא"ו והרי הוא משועבד לתומוסי ואף הם יאמרו לה כן אף הוא לה בלום יכיל לומר לה אלא אי"ב היא מתרצה: לזרי. לזרות כפסי נתן כדה למוונות: חיישי' שמה אמר לה לאי מעשה דידך כמנומתיך. וקבלה עליה: איכא בינייהו גדולה. הראיה להתפיסה מעות ולא ספקא מוונות כמעשה דיה שכן שני גזרות ואי שצריה בעלת מנחלה לזררי איכא לימחש ללא מעשה דידך כמנומתיך ליכא לימחש דקוין ללא ספקא לא קבלה עליה: אי נמי קטנה. ובעלת מנחלה והשנים כמקל: וספקא. לרב וזיד פוסקין דלא עבד איזי' דמפסי' לזרי לקטנה לרב ספא איזן פוסקין דאיכא למימר לא מעשה דידך למנומתיך אמר לה: ואם כן ואמר ספקי' מי מוונות. לחפסמיה לזרי: נאמן. ובעבודה ומחורת מה שנתן לה כ"ד: לאמר שמושי. לאחר ששבעו בו שנת שמושי. ולא דבר אחר. מפרש לקמיה: כהנא אשמו ע"י שלם. הנמיר אפטרופוס לזונה ועכשיו משך האפטרופוס את ידו והשעתה ודאי לזרי ליכא לימחש ולא לשמא אמר לה לאי מעשה דידך למנומתיך: אי הכי. דהשעה אחת ע"י שלם אחי' בניו ונעומוי נמי דהא גלי דמיה דיתא לאי' שיהי מזוין משלו: דקדק

יפוסקין מוונות לאשת איש ושמואל אמר
 אין פוסקין מוונות לאשת איש אמר שמואל
 מורה לי ¹⁶אבא בשלשה חדשים הראשונים
 (6) לפי שאין אדם מניח ביתו ריקן בשמעו
 כבו שמת כולי עלמא לא פליגי כי פליגי
 בשלא שמעו בו שמת רב אמר פוסקין דהא
 בשועבד לה ושמואל אמר אין פוסקין מ"ט
 דרב זבד אמר אימא צדרי אתפסד רב פפא
 אמר היישין שמא אמר לה צאי מעשה
 ידיך במונותך מאי בינייהו איכא בינייהו
 גדולה ולא ספקה אי נמי קטנה וספקה תנן
 מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת
 מוונות יתנן אמר תשבע בסוף ולא תשבע
 בתחלה נחלקו עליו בני כהנים גדולים
 ואמרו תשבע בתחלה ובסוף עד כאן לא
 פליגי אלא לענין שבועה אבל מונוי ייביגן
 ליה תרגמה שמואל בשמעו בו שמת הא
 שמעו מי שהלך למדינת הים ואשתו תובעת
 מוונות בני כהנים גדולים אומרים תשבע
 תנן אומר לא תשבע יואם בא ואמר פסקתי
 ליה מוונות נאמן הכא נמי בשמעו בו שמת
 יהוא אם בא ואמר קאמר אם בא לאחר
 שמועה ת"ש ¹⁷ימי שהלך למדינת הים
 ואשתו תובעת מוונות יואם בא ואמר צאי
 מעשה ידיך במונותיך רשאי קדמו בית דין
 ופסקו מה שפסקו פסקו הכא נמי בשמעו
 כבו שמת ת"ש ¹⁸ימי שהלך למדינת הים ואשתו
 תובעת מוונות ב"ד יורדים לנכסיו וזנין
 בנותיו ולא דבר אחר אמר רב ששת במשרה
 ניו ובנותיו נמי כשהשרה לזו ולא השרה לזו
 ששמעה בו שמת בער אחר היא דאי בעית
 מונוי נמי ייביגן לה בניו ובנותיו דאי בעו
 נזי נחתי מונוי נמי לא ייביגן לה ¹⁹מאי דבר
 רב יוסף אמר צדקה מ"ד תכשיט כל שכן
 צדקה

[illegible]

למדינת הים רבותא נקט קדי' נחשו' כי"כ לצרי' דלפילו בשבועה לית לה. מ"ר: ואם
פירי רש"י אף לא הוליא מידה מה שחטו לה ב"ד בשבועה דכתיב משמע דמפני קלי' וואס
זכר הבק' מוואלן בשבועה ובראה לרבי' ואלהיהו שבועה בשבועה חבזה מה שחטו
שיליה לה שזיאלס להפסיד אלץ עכשיו שזאל נשבעת און יראוס בלוס שמומכין עליה ששט
מקשה ייך במוצינדיך ראשן. כלומר אם לוותה ואלכאל לא אפרע שאם לא היו מלייוס לוו היה
והלא למתנין קמאן לוותה ואלכאל עמדו ומואלס ודייקניק טעמא דמזלגה לא יח' מולאי' הי'

מא"פ פסקא. תימה לרבי אין סתמא דמילתא אשמו דחייב במוותויה משרה על ידי שליש לא משרה ורבינו משמש מפרש הסוגיא אי הכי בניו ובנותיו נמי איז אמתת בשלמא שליש אלא אשמו ובניו סמוכין ע"ז שולחני יונה דאשמו מפרסין האלוי וזאי חייב לזונה תמושו נמנעין מלזונה אבל בניו ובנותיו דאזי חייב במוותויהן אין לירד לנכסיו לפורעם דנקל יז תמושו לפורעם עד שישוב אבל השתא דמוקמת במשרה ע"י שליש ליתא למיחם לגררי ומשיי במשרה אשתא ולא השרה ע"י שליש ולהכי חיישינן לגררי ופריך מא"פ פסקא דזה אין רגילות דאשמו ישרה ע

שני דייני פרק שלשה עשר כתובות קז.

שששששש בו ששה. פירש הקוטרסם דלמאי ינוסח לה אי ללרי
הרי קוסה לישול כתובתה ולישנע שלא עיכבה משלהם
ככולם והשחא גני למיחר דפליגי בלא שמשו בו שמה היינו בלא שבועה
דאי בשבועה אחאי לא מטויל וזה אינו דהא בסמור פריך עד כאן לא

ייביגן לה אלמא לשמואל אפי'ן
 בשבעה אין לה וגראה לרבי דהייט
 טעמא דבשבעה צו שמת לכילי עולמא
 פוסקין דאין כאן אום הוכחה לאשה
 דהפסא דררי ולא שאמר לה זאי
 מעשה ידיך במוטותיך אבל בלא
 שמעו שמת אמר שמואל דאין פוסקין
 דהוכחה מילתא מדאיתא חזי בשבטא
 ממנה בשום ענין לרב וצדי נצטרק
 ולרב פסא דאמר לה זאי כו' והלך
 אפי' בשבעה לא מהימנא. מ"ר.
 וזי' גמגמא פ' פירוש דפרק' בסמוך
 מהא דהניא מי שהלך למיתא הים
 ואשמו חובעת מוונות צני הכנים
 גדולים אומרים טעמו כו' ואם בא
 כו' ומשי בשבעה צו שמת דרוקח
 לשני' בא לאחר שמעיה ומנא' שהיה
 שקר מה ששמעו צו שמת והוא מצי'
 לשני' בלא שמואל צו שמת ויגון
 דפסקיה מברא אז אום אונס שאין
 יכול לשב דמורה שמואל דפוסקין
 לה מוונות כיון דהשטא ליכא הוכחה
 ואמר לי רבי דלא מילתא לא שבת
 הוא שילעך אונס אז פסיקין גגה
 יותר מיום אז יומי'

בששמועו בו ששת בלי' ע"מ
א' ע"י. נראה
לרבי דהאי שמשו בו ששת בשי
עדים מדקאמר לקמן שמשעו בו
ששמה בעד אחד מכלל דעד השתא
ש"ס"ד בשי עדים וזבול נמי ליכא
למנוח למנוח דקאמר מ"ה האם
שהלכה היא ובעלה למדינת הארץ
ובאה ואמרה גירשני בעלי מתפרנסת
והולכת עד כדי כתובתה ומשי
בשמשעו בו ששת פירוש שם קודם
שחזרה ואמרה שנתגרשה ופרך
נמי דהי' כתובתה אפילו לעולם
נמי ולי שמשו בו ששת דקאמר
מ"ה קושא ובי י' להאמין קול

וַתִּשְׁמַע הָאִשָּׁה שֶׁהָלַח דָּרָה קִטּוֹ וְהָיָה עִירָא
לֹא הִימָנוּ וְיִצְחָק וְרַחֵם מִיִּירֵי לֵב
וְיִצְחָק לִנְכָסִים בְּעַד אֶחָד לֹא מֵזָה נִחְסִי
וְיִצְחָק שָׂמָּה אֲמַר אֵלֶּי בִּי וְקִבְלָה עֲלֶיהָ
מִלֵּת בִּיד לֹא מַעֲשֶׂה אֵלֶּי לְמוֹתוֹתָיִם
וְיִצְחָק קִטְּנָה לָלוּס וְיִצְחָק כִּגוֹן דְּסַפְקָה
דְּמִדְּקָתָא קִמְחָה וּמִתְמָחָה מִתְּמָה. מ"ר:
בְּיָתֵיהּ מָה לִּי שְׂמֵעוּ בֹר שְׂמַח ע"פ
הַיָּסֵס גְּדוּלָּה וְהָא דְקִטְּנָה לִמִּי שְׂהֵל
וְאֲמַר פִּסְקֵתָא אֵלֶּי טוֹבוֹת נֶאֱמָר.
טַעַם דְּקִמְחָה מִלִּמְחָה מִתְּמָה מִי
וְאִכְלָה אֵלֶּי לֹא הִכִּי לֹא תִתְמָה לֵב
מ"ר: וְאִם בָּא וְאֲמַר אֵלֶּי צִיר
דְּחֻקָּת עֲלֵמָה אִף ע"ג דְּלֹא סַפְקָה
וְלֵב הָתֵם שְׂפָקְסָה לֵב בִּיד:
וְיִצְחָק וְנִחְסִי מִלָּן מִיִּחִיב בְּצוּרֵיהֶם
לֹא אֲמַר מִלָּן בְּתַמְרָה אֲשֶׁמֶן ע"י

שש דשמה התפסקה לרר חן ב"ד
מא התפסקה לרר והניח להם מעות
י"י שלש אכל בניו סמוכין על שולחנו
שלש ובניו יהיו סמוכין על שולחנו:
עמד

עין משפט
נר מצוה

יז א מתי קריב מהל'
 לימות הלי' עז סמך
 ללחן סל טושימ' חלשע
 סר ע טע' ה'
 יח ב מתי' עז טור טושימ'
 עס ספיק' י'
 יט ג מתי קריב עס הלי'
 יט טושימ' עס סר עס
 עס ספיק' י'
 כ ב מתי קריב עס הלי' עז
 טושימ' עס סמך ע'
 עס ספיק' ה'
 כא ה מתי' עס הללס כל
 טור טושימ' עס ספיק' י'
 כב ו מתי' עס טור טושימ'
 עס ספיק' ט וספיק' י'
 עס ספיק' י'

תוספות רי"ד

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones